

OLÁH ANDRÁS

hullámverés

e tangányi alkonyatban
magamnak álmodlak:
testemen ajkad puha rebbenése
bennük a kora ősz minden illata
– a zizzenő avar domború
formák után kutat
fölnyögnek a sűrű lombú fák
ránk robbannak a csillagok
s én tested parázna
hullámverésébe fulladok

részeg napok hordaléka

hirtelen őszülni kezdett az ég
a zuhogó esőben fejedre
húzott gyékénytáskával menekültél
kimondhatatlan nevű sikátorok
szeszélyeit követve – míg egymásba
nem folyt félszeg didergésünk

***.

szempillám súrolta arcodat
a válasz hálás dorombolás:
hagyd most a fényt a hiénáknak
hagyd a részeg álmokat
hagyd hogy tied legyek a fulladásig...

***.

a parkban csitrik fecsegtek
kólát szürcsölve nézték a véneket
ültünk egy padon a fényes ég alatt
figyeltük az idő leszakított levelét
s amint a szökőkút pereméhez ért
elfordultak a szégyenlős tekintetek
s csak én maradtam ott – kettesben veled

kényszer

(1. talán)

...egyszer talán majd engem is
felújítanak – fölállványoznak
mint a renoválásra váró házakat
(tenyeremben van egy rajz
egy tikos ábra: egy semmivel sem
indokolható túlélési szándék
– pedig már rég nincs más irány
csak a kényszer...)

(2. kettősség)

túl sok az ismeretlen
az egyenlet mindkét oldalán
– szerettem volna észrevétlenül
belesimulni a csöndbe
de ártatlanságomat féltve
választottam inkább a színlelést
s mikor ajtót nyitottál nekem
hagytam kionsonni köztünk
az őszinteséget

(3. mintha)

árnyékukat hullatják a fák
a türelmetlen szél szétzilálja az ölelést
– mintha kinőttük volna egymást –
arcod hidege mögött fölsejlik az idegen
eltűnök hát belőled mint homokórából a perc
s holnap már magam számára sem leszek elérhető

(4. virradat)

a hold törött pengéje átszabta az éjszakát
alantas vádak présében vergődtünk
– ültünk mozdulatlanul
arcunkon ugyanaz az eső folyt
s a kupacokban tornyosuló házak fölött
csukott szemmel siklott át a virradat

(5. mandinerből)

a burjánzó hazugságok közt
homályos maradt a szándék –
csak mikor elszólta magát a csönd
döbbsentem rá: itt már nincsen semmi
s innen már nincs hová továbbmenni
és *tényleg kínos mindig csak
mandinerből tudni meg az igazat...*

(6. veszteség)

tulajdon árnyékunkban botladozunk...
bőrömet súrolja egy dallam
– hűvös mint a karthausi barátok
barlangtemplomai – de élek még
s ezt Isten kézjegyével hitelesítette...